

DOI 10.37491/UNZ.73.7
УДК 342.9 (477)

Юрій БІЛОУСОВ¹

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ІНТЕРЕСІВ СУБ'ЄКТІВ ПРИВАТНОГО ПРАВА ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Обґрунтована необхідність визначення узгодженої системи інституційного забезпечення захисту прав, свобод та охоронюваних законом інтересів учасників особистих немайнових та майнових відносин. Дістали подальшого розвитку обґрунтування національної моделі організації виконання рішень судів та інших органів як невід'ємної складової інституційного механізму захисту майнових інтересів приватного права.

Наведено класифікацію різноманітних систем організації виконання судових рішень за різними критеріями: за способом організації професії виконавця, за місцем органів і посадових осіб примусового виконання, залежно від того, чи органи примусового виконання є єдиною структурою, чи існує декілька самостійних організацій, залежно від того, які органи наділені повноваженнями щодо примусового виконання рішень.

На підставі аналізу наявної національної моделі організації виконання судових рішень, встановлено потребу в чіткому визначенні статусу органів примусового виконання, відмежуванні їхньої участі від інших уповноважених органів (осіб), які забезпечують

¹ кандидат юридичних наук, професор,
старший науковий співробітник лабораторії з проблем адаптації
законодавства України до права ЄС,
Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва
імені академіка Ф. Г. Бурчака Національної академії правових наук України
Yuriy.Bilousov@gmail.com,
<https://orcid.org/0000-0002-9209-0378>.

реалізацію рішень судів та інших органів, а також підвищенні статусу державного виконавця як основного суб'єкта виконання, а не органу державної виконавчої служби. Наведено аргументи щодо того, що Міністерство юстиції України як регулятор не може виступати одночасно і суб'єктом виконання, оскільки таким чином протікає очевидний конфлікт інтересів.

Зроблено висновок, що процес створення дієвої та ефективної інституційної структури щодо виконання рішень судів та інших органів не завершено, сучасну змішану модель організації виконання слід вважати перехідною із необхідністю напрацювання спроможної організаційної структури органів виконання.

Ключові слова: виконання судових рішень, організація виконання рішення, виконавче провадження, державна виконавча служба, державний виконавець.

Ефективність судового захисту порушених і оскарженого прав — важливий фактор, що впливає на географію вкладень прямих інвестицій і кредитів іноземних банків [1]. Із сплином майже трьох десятиліть відновлення своєї незалежності Україна й надалі перебуває в пошуку власної ідентичності, а постійні експерименти із розвитком соціально-економічної системи та перманентні процеси правової реформи не додають стабільності та прогнозованості подальшого розвитку економічної та правової систем. Соціально-економічний стан держави призвів до того, що концепції та тенденції розвитку національного законодавства, формування механізму правового регулювання почали визначатися міжнародними інституціями. Саме тому задля пришвидшення виконання рішень було запропоновано відкрити його для ринку шляхом запровадження інституту приватних виконавців з одночасним дієвим контролем, зокрема судовим, а також належним фінансуванням державою її виконавчої служби [2]. Завдяки цьому, в Україні запроваджено змішану систему організації виконання рішень судів та інших органів. Отож, формально-юридично в 2016 році відбулися значні зміни в організації виконання рішень, однак вони не призвели до бажаних якісних покращень щодо виконанням судових рішень.

Науковці та практики присвятили вже чимало зусиль задля доведення припущень щодо можливої ефективності тієї чи іншої моделі інституційного забезпечення виконання судових рішень, що є неодмінною логічною та завершальною складовою захисту прав людини і громадянина, фізичних та юридичних осіб. Такими стали праці А. М. Авторгова, О. Б. Верби, Б. М. Гука, Г. В. Джагупова, О. І. Євтушенко, Р. В. Ігоніна, Т. С. Кисельової, О. С. Клименка, Р. В. Миронюка, А. І. Перепелиці, С. Я. Фурси, Г. А. Цірата, С. В. Щербак, С. О. Юлдашева та багатьох інших. Водночас у період змін та трансформацій будь-які висновки не можна вважати остаточними, доведеними і перевіреними. Відтак вимагається повернення до проблем інституційного забезпечення виконання рішень в Україні із впровадженням соціально-економічних реформ, інтеграції в європейський економічний та правовий простір.

Сучасні системи організації виконання судових рішень класифікуються за різними критеріями [2; 3; 4]. Так, *за способом організації професії виконавця*: 1) публічно-правова, яка має назву «консервативна система», «німецька система» (повністю державна за формою) організація виконавчого провадження характеризується повним одержавленням всіх її сторін, відсутністю приватної ініціативи під час вчинення окремих видів виконавчих дій; 2) приватноправова (небюджетна, «ліберальна», «французька система») організація виконавчого провадження, де виконавець є вільним професіоналом, який самостійно організує свою діяльність і несе повну майнову відповідальність за результати своєї роботи, існують суворі правила доступу до професії, а також численні правові та етичні вимоги, що застосовуються до професійної діяльності та жорстке регулювання, тобто контроль і нагляд за виконанням ліцензійних умов з боку професійних асоціацій і міністерства юстиції; 3) змішана модель («публічно-правова з допуском різного рівня приватноправової ініціативи» [5, с. 88]) організації виконавчого провадження допускає за публічно-правової організації професії судового виконавця в процесі виконання різні організації, що діють на вслякій організаційно-правовій основі, зокрема, що спеціалізуються на розшуку боржників і їхнього майна, оцінці, зберіганні та реалізації майна боржника [6, с. 280–282]. *За місцем органів і посадових осіб примусового виконання*: 1) судова модель передбачає роботу виконавців як посадових осіб у судах або коли функції примусового виконавця покладено на суди; 2) робота в системі органів виконавчої влади, як правило, в органах юстиції [7, с. 25]. *Залежно від того, чи органи примусового виконання є єдиною структурою, чи існує декілька самостійних організацій*: 1) *централізовані*, де рішення юрисдикційних органів виконує єдина система органів, які виконують рішення, необов'язково належать до якоїсь із гілок державної влади; 2) *децентралізовані* — повноваження щодо примусового виконання рішень мають різні органи. *Залежно від того, які органи наділені повноваженнями щодо примусового виконання рішень*: 1) орієнтовані на виконання судовими чиновниками; 2) змішані — поєднані інститути приватних виконавців та участь суду (судових виконавців); 3) адміністративні — примусове виконання рішень здійснюють адміністративні органи, незалежні від суду; 4) орієнтовані на приватних виконавців [8, с. 32; 9].

Незважаючи на те, що під час реформи організації виконавчого провадження вивчався та застосовувався зарубіжний досвід, актуальність визначення оптимальної, раціональної та ефективної системи організації виконання судових рішень, тобто її інституційної складової, зберігається. Жодна з наявних систем примусового виконання рішень зарубіжних країн не є бездоганною, але кожна система має позитивні риси, які слід розумно запозичувати, не допускаючи дії «культу карго». Основним критерієм під час вибору системи організації виконання в часі реформ для українського законодавця має бути аналіз ефективності виконання рішень [9]. Але й неможливо однозначно погодитися із тезою, що всі країни, де було запроваджено ліберальну (повністю або паралельно з державною) систему виконання судових рішень, зробили це, оскільки визнали факт того, що всі багаторічні на-

магання держави вдосконалити державну виконавчу службу були марними [10; 11].

З часу прийняття Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» парламентом двічі вносилися зміни, однак жодного разу це не були спеціальні закони, які стосуються питань організації виконання судових рішень та рішень інших органів, що виключає можливість повноцінного та необхідного обґрунтування пропонувань змін у пояснювальній записці, а також під час обговорення в комітетах парламенту та безпосередньо в залі засідань Верховної Ради. Так, внесено зміни щодо мінімального розміру страхової суми за договором страхування цивільно-правової відповідальності приватного виконавця; початку перебігу строку зайняття діяльністю приватного виконавця обчислюється; незарахування до строку зайняття діяльністю приватного виконавця строку зупинення діяльності приватного виконавця; обмеження повноважень приватного виконавця у зв'язку із розміром страхової суми за договором страхування цивільно-правової відповідальності приватного виконавця; суми стягнення як критерію здійснення права вільного вибору приватного виконавця [12]. Іншим законом було внесено зміни щодо фактичного пониження кваліфікаційних вимог до осіб, які можуть бути державними виконавцями, зменшивши вимоги щодо освіти, виключивши вимогу наявності вищої юридичної освіти не нижче другого (магістерського) рівня, залишивши таку вимогу лише для керівників органів державної виконавчої служби та їх заступників; запровадження повноваження Міністерства юстиції України щодо затвердження зразків, знаків розрізнення та правил носіння форменого одягу працівників органів державної виконавчої служби; особливостей стягнення основної винагороди приватного виконавця, в тому числі зважаючи на виконавчі документи про стягнення аліментів [13]. Отож наразі зміни стосуються коригування тих чи інших положень законодавства щодо організації виконання рішення, при цьому не завжди вони є обґрунтованими та такими, що можуть посприяти інституційній стійкості та ефективності виконання рішень судів та інших органів.

Нині Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» акцентовано увагу на колі осіб, які визначено саме як «органи та особи, які здійснюють примусове виконання судових рішень та рішень інших органів», до яких відніс органи державної виконавчої служби та приватних виконавців (ст. 1). Відтак логічно постає питання, наскільки виправданим є саме така назва самого закону і саме таке найменування уповноважених органів (осіб). Вимагає більшої уваги розуміння нормативно-правових актів, відмінних від законів, як правової основи діяльності органів державної виконавчої служби та приватних виконавців, а також порядку виконання судових рішень та рішень інших органів, зважаючи на конституційні положення стосовно порядку виконання судових рішень та рішень інших органів. Варто говорити про те, що порядок виконання рішень судів може визначатися лише на рівні закону, а відтак наявність інструктивних документів Міністерства юстиції України з приводу порядку виконання рішень судів та інших органів (осіб) викликає певний обґрунтований сумнів.

Стаття 5 «Органи та особи, які здійснюють примусове виконання рішень» Закону України «Про виконавче провадження» цього Закону фактично повністю дублює назву Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»). При цьому регламентує питання повноважень та розмежування повноважень між органами державної виконавчої служби (державних виконавців) (дублювання цих понять одночасно зустрічається в законодавстві ледь не єдиний раз — Ю. Б.).

Саме Законом України «Про виконавче провадження», а не Законом «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» визначено різницю в повноваженнях органів державної виконавчої служби (державних виконавців) та приватних виконавців.

Безперечно, можна наводити багато аргументів, приклади законодавства інших країн щодо обсягу повноважень під час застосування змішаної системи організації судових рішень, але на сьогодні, враховуючи сучасну ситуацію із структурою заборгованості за виконавчими документами, «суперпроблемою» держави як боржника, наявний перелік обмежень має певні національні виправдання та обґрунтування.

Стаття 6 Закону України «Про виконавче провадження» має назву «Виконання рішень іншими органами та установами», яка міститься у чинному законодавстві з часу запровадження окремого законодавства про виконавче провадження. Із назви випливає, що йдеться про те, що виконання рішення судів та інших органів (осіб) може покладатися на інших, ніж органи державної виконавчої служби та приватних виконавців, органи та установи, які не вважаються органами примусового виконання.

Подібне формулювання повинно свідчити про те, що в таких випадках державна виконавча служба чи приватні виконавці взагалі не залучаються до процесу виконання, тобто вони не відкривають виконавче провадження, не вчиняють виконавчі дії та на процес виконання рішень щодо стягнення майна та коштів не поширюється законодавство про виконавче провадження, або навпаки, органи доходів і зборів чи інші уповноважені особи повинні вчиняти весь спектр процесуальних дій виконавчого провадження відповідно до цього Закону. Це саме стосується рішень щодо стягнення коштів органами доходів і зборів, фінансовими установами, адже банки та інші фінансові установи не виконують рішення, а лише виконують розпорядження державного виконавця чи приватного виконавця щодо перерахунку визначеної виконавцем грошової суми. Водночас чітко визначено, що виконавче провадження — це лише процесуальні дії, які вчиняються винятково в рамках Закону України «Про виконавче провадження». В усіх інших випадках не можемо говорити про виконавче провадження та поширення на вказані відносини цього Закону.

На законодавчому рівні вимагає деталізації розмежування повноважень чи порядок взаємодії виконавців (органів державної виконавчої служби) та органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, з метою визнання того, хто безпосередньо є органом виконання — орган державної виконавчої служби через орган, який здійснює казначейське обслуговування бюджетних коштів, чи безпосередньо орган, який здійс-

ное казначейське обслуговування бюджетних коштів. Фактично ж мова йдеться про ту ситуацію, коли не виконати рішення не можливо, адже не може вважатися прийнятною ситуація, коли держава, визнаючи рішення судів та інших органів, надаючи судовим рішенням унікальну властивість бути проголошеним від імені України як держави, сама ж запроваджує додаткові процедури та організаційні формальності щодо виконання рішень суду чи іншого органу (особи) з властивостями обов'язковості.

На виконання згаданих рішень Європейського Суду з прав людини доцільною є практика запровадження автоматичного виконання рішень, за якими держава визнана боржником, шляхом списання коштів на користь конкретних фізичних та юридичних осіб. Наприклад, із часу набрання чинності відповідних змін до Закону, а також впровадженням ефективного механізму врегулювання відносин між державою Україною та своїми боржниками за вже ухваленими рішеннями Європейського Суду з прав людини та всіма зобов'язаннями, які ним були підтвержені.

Розділ 2 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» присвячений регулюванню відносин, пов'язаних із діяльністю державної виконавчої служби, включивши в систему органів примусового виконання рішень Міністерство юстиції України та органи державної виконавчої служби, утворені Міністерством юстиції України в установленому законодавством порядку (ч. 1 ст. 6).

Відповідно до Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 липня 2014 р. № 228 [14], Мін'юст є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику з питань організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), задля чого існує ціла низка положень щодо його правового статусу (п. 1, пп. 2³–2⁴ п. 3, пп. 2³, 2⁴ п. 3, пп. 59, 83²¹, 83²⁷, 83²⁸, 83²⁹, 83²², 83²³, 83²⁴, 83²⁵, 83²⁷, 83³¹ п. 4, пп. 3² п. 5, пп. 10 п. 12²). З цього випливає, що Міністерство юстиції України покладає на себе повноваження і безпосереднього регулятора, і виконавця. Міністерство юстиції України як таке, як центральний орган виконавчої влади, як юридична особа, не можуть бути уповноважені на здійснення виконання судових рішень та рішень інших органів, оскільки не можна одночасно виступати і як регулятор, і як виконавець.

Також не можна вважати прийнятним застосування бланкетної відсилки щодо створення органів державної виконавчої служби в певному встановленому законодавством порядку. Створення, існування, функціонування та припинення діяльності такого органу повинно визначатися на рівні закону, а не підзаконних актів, для забезпечення незалежності державних виконавців, а також гарантування прав сторін та інших учасників виконавчого провадження.

Внаслідок оперування Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» поняттям «органи державної виконавчої служби», а також запровадження змішаної системи організації виконання судових рішень та рішень інших органів вимагає розуміння, що таке «державна виконавча служба» (назва розділу 2 Закону), які мають складати альтернативу приватні виконавці,

залишаючись у структурі регулятора — Міністерства юстиції України. Відповідно до ст. 8 «Правовий статус працівників органів державної виконавчої служби» Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» працівник органу державної виконавчої служби користується правами і виконує обов'язки, передбачені законом. З цього безпідставно робиться спроба наділити правами та обов'язками щодо виконання рішень осіб, які не є державними виконавцями. Тому варто чітко відмежовувати осіб, які мають статус державного виконавця, та інших працівників органів державної виконавчої служби.

Одним із принципів діяльності органів державної виконавчої служби та приватних виконавців визначено принцип незалежності (п. 3 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»). Відповідно до ч. 1 ст. 5 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» державний виконавець, приватний виконавець під час здійснення професійної діяльності є незалежними, керуються принципом верховенства права та діють лише відповідно до закону. При цьому забороняється втручання державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, політичних партій, громадських об'єднань, інших осіб у діяльність державного виконавця, приватного виконавця з примусового виконання рішень.

Однак чи можна вважати його таким, що він впроваджений у чинному законодавстві, насамперед, у діяльності державного виконавця зокрема та органу державної виконавчої служби взагалі?

Заради справедливості на виконання цієї засади нормативно закріплено гарантії незалежності державних виконавців, до яких віднесено (ст. 9 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів») особливий порядок фінансування та матеріально-технічного забезпечення органів державної виконавчої служби; дієвий механізм мотивування державних виконавців; прозорість діяльності з примусового виконання рішень; інший спосіб, визначений законом (не деталізовано — Ю. Б.). На практиці доволі складно говорити і про наявність особливого порядку фінансування та матеріально-технічного забезпечення органів державної виконавчої служби, а також мотивування державних виконавців.

Нормативно на сьогодні органом примусового виконання насправді є органи державної виконавчої служби, а не державні виконавці. Державні виконавці не є самостійними органами примусового виконання, а виконують обов'язки, перебуваючи у службових відносинах з органом державної виконавчої служби.

Сам орган державної виконавчої служби не можна вважати незалежним, фактично він не здійснює професійної діяльності, не вчиняє виконавчі дії, оскільки таким є лише державний виконавець, який і може вчиняти нормативно обов'язкові дії, які мають характер та силу виконавчих. Органи державної виконавчої служби є суб'єктами владних повноважень і мають ширші повноваження, ніж безпосереднє примусове виконання.

Не виступає чинником незалежності державного виконавця й премія як складова заробітної плати працівника органу державної виконавчої служби (ч. 1 ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»).

Постійно існувала й існує потреба у визначенні кола чиновників органу державної виконавчої служби, які мають статус виконавця чи не мають такого статусу і не можуть вчиняти виконавчі дії. Не так давно, керівники органів державної виконавчої служби регіонального та центрального рівня набули отримали статус виконавця. Це положення залишається чинним і в Законі України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Враховуючи наведене, слід визнати, що процес створення дієвої та ефективної інституційної структури щодо виконання рішень судів та інших органів не завершено, сучасну змішану модель організації виконання слід вважати перехідною із необхідністю напрацювання спроможної організаційної структури органів виконання, підвищення організаційно-правового статусу державного виконавця як авторитетного незалежного неупередженого та ефективного суб'єкта виконання з подальшою спроможністю перейти до єдиної моделі організації виконання судових рішень та рішень інших органів.

Список використаних джерел

1. Гусев Е. Аналитический отчет. Сравнительно-правовой анализ ЕБРР доказывает эффективность введения института частной исполнительной службы в странах с переходной экономикой. *Юридическая практика*. 2015. № 50 (938). 15 декабря. URL : <https://bit.ly/2Mi7zUw>.
2. Хесс Б. Системы принудительного исполнения. *Исполнительное производство: традиции и реформы* : пер. с англ. / под ред. Р. Ван Рее [и др.]. М. : Инфотропик Медиа, 2011. С. 53–76.
3. Педак С. В. Адміністративно-правові особливості оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. К., 2017. 210 арк.
4. Налуцишин В. В., Налуцишин В. В. Організація та здійснення виконання рішень судів в окремих державах Європейського Союзу. *Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів* : зб. наук. пр. Хмельницький : Хмельницький університет управління та права, 2019. Вип. 5. С. 78–83.
5. Ярков В. В. Основные мировые системы принудительного исполнения. *Університетські наукові записки*. 2006. № 2 (18). С. 84–101.
6. Васильев С. В. Порівняльний цивільний процес. К. : Алерта, 2015. 352 с.
7. Белікова С. О., Драган О. В. Участь прокурора у виконавчому провадженні. К. : Національна академія прокуратури України, 2016. 142 с.
8. Артемьева Ю. А. Исполнительное производство в США. *Эффективность принудительного исполнения судебных решений и актов других органов* : сб. матер. Межд. научн.-практ. конф. (г. Казань, Казанский (Приволжский) федеральный университет, 8–11 июня 2011 г.) / отв. ред. А. О. Парфенчиков и Д. Х. Валеев. М. : Статут, 2011. С. 32–39.
9. Верба-Сидор О. Б. Досвід зарубіжних країн щодо запровадження інституту приватних виконавців. *Проблеми теорії і практики виконання*

рішень судів та інших органів : збірник наукових праць за результатами Четвертої міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 18–19 жовтня 2013 року). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права, 2014. С. 96–107.

10. Хорунжий Ю. Про реформу державної виконавчої служби [03.03.2015, 12:53]. *Юридична газета*. URL : <http://bit.ly/3ocSCKY>.
11. В Литві працює 250 приватних виконавців, в Україні — 6 000 державних [14/10/2015, 07:47]. *Громадське радіо*. URL : <http://bit.ly/2E5Jk4C>.
12. Про Вищу раду правосуддя : Закон України від 21.12.2016 р. № 1798–VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/3o08sPq>.
13. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо створення економічних передумов для посилення захисту права дитини на належне утримання : Закон України від 03.07.2018 р. № 2475–VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/38ASl4u>.
14. Положення про Міністерство юстиції України, затв. постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 р. № 228. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/2ShrBxU>.

Надійшла до редакції 05.12.2019

Yurii BILOUSOV

Academician F. H. Burchak Scientific Research Institute of Private Law and Entrepreneurship of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine

Institutional Provision of Protection of Property Interests of Private Law Subjects during Enforcement of Court Decisions

The necessity of determining a coordinated system of institutional support for the protection of the rights, freedoms and legally protected interests of the participants of personal non-property and property relations is substantiated. The substantiation of the national model of organization of execution of decisions of courts and other bodies as an integral part of the institutional mechanism of protection of property interests of private law was further developed.

The classification of various systems of organization of execution of court decisions on various criteria is given: on a way of the organization of a profession of the executor, on a place of bodies and officials of execution, depending on whether bodies of execution are uniform structure, or there are some independent organizations, depending on bodies are empowered to enforce decisions.

Based on the analysis of the existing model of organization of execution of court decisions, the need for clear definition of the status of enforcement bodies, separation of their participation from other authorized bodies (persons) that ensure the implementation of court decisions and other bodies, as well as increasing the status of state executor the subject of execution, and not the body of the state executive service. There are arguments that the Ministry of Justice of Ukraine, as a regulator, cannot act as a subject of execution at the same time, as in this way an obvious conflict of interests can be traced.

It is concluded that the process of creating an effective and efficient institutional structure for the implementation of decisions of courts and other bodies is not completed, the modern mixed model of enforcement should be considered transitional with the need to develop a capable organizational structure of enforcement bodies.

Keywords: *enforcement of judicial decisions, organization of enforcement of a decision, enforcement proceedings, state enforcement service, state executor.*